

[Kyed.]

slutning dertil. For at bruge et Slagord fra den Samtale, der blev ført mellem den højtærede Udenrigsminister og Jens Astrup, en Mand fra Jylland, da de drøftede: hvis er Grisen?, vil jeg sige, at naar Ministeren kan blive enig med den, der ejer Grisen, om, hvem den skal sælges til, kan vi som politisk Parti ikke paa nogen Maade — og det er vel ikke heller Det frie Folkepartis Mening — være med til en Lovgivning, der skulde forhindre dem i at blive enige om Prisansættelsen.

Det frie Folkeparti har jo ogsaa efterhaanden lært ikke at bruge saa stærke Ord, lært, at man kan komme galt af Sted ved at bruge dem. Positive Resultater opnaar man ikke derved, man generer blot andre, og man bliver selv derigennem gjort mindre værdig. Det vil jo ogsaa være kedeligt at fortsætte ad en Vej, som ikke er til Gavn for hverken Landbruget eller andre Erhverv. Jeg kan som Eksempel tage Det frie Folkeparti, hvordan har de taget hele Korndebatten? Da vi begyndte Korndebatten, sidste Gang Lovforslag var til Forhandling, sagde Ordføreren for Det frie Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, at han ikke gik med til en særskilt Ordning vedrørende Korn. Det slog han, om jeg saa maa sige, fast med Tretommersøm her fra denne Talerstol. Det var ved første Behandling af Lovforslaget. Men senere stillede Det frie Folkeparti Ændringsforslag gaaende ud paa, at vi skulde have en Kornordning her i Landet med en Kornpris paa 14—15 Kr. pr. Tønde. I Gaar udtalte Det frie Folkepartis Ordfører her fra denne Talerstol, at han kunde give sin Tilslutning til Landbrugsministerens Forslag og de Priser, som det indeholder. Saa spørger jeg: Hvad er nu Resultatet af de stærke Ord? Det er, at man efterhaanden saa at sige skal staa og gøre Undskyldning for sin tidligere Stilling; det er ikke sikkert, vi faar Undskyldningen, men i hvert Fald Grundlaget for at give den er til Stede. Derfor mener jeg ikke, der i Realiteten er noget at bebrejde mig som mit Partis Ordfører. Det, jeg fremførte, skulde kun, om jeg saa maa sige, være en historisk Gennemgang til Belæring af Det frie Folkeparti om ikke at bruge stærkere Ord end nødvendigt, ikke med Tretommersøm at slaa det fast, man et Par Dage efter kommer til at pille Sømmene ud af igen og sluge i sig paa, ny.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen afæskede mig i Gaar min Stilling til en Artikel i „Vestkysten“. Jeg er imidlertid afskaaret fra at kunne diskutere denne Ar-

tikel som Følge af, at det ærede Medlem ikke i Gaar fik Lejlighed til at oplæse Artiklen fra Tingets Talerstol, men maatte indskrænke sig til at henvise ærede Medlemmer til at læse Bladet i Læsesalen. Det er nemlig saa uheldigt, at Artiklen er, om jeg saa maa sige, hugget fra Bladet. Jeg ved ikke, hvem der har gjort det; den er skaaret ud, saa den Anvisning har jeg ikke kunnet følge. (Oluf Pedersen: Den er optrykt i „Folket“).

Den højtærede Formands Afgørelse vedrørende dette Spørgsmaal, at Artiklen ikke skulde oplæses, har dernæst medført en anden Ting, nemlig at der ikke bliver Indhold i de Spalter, som det ærede Medlems Tale fylder i Rigsdagstidende, denne Gang som aldrig før. Spalterne er uden Sammenhæng og logisk Tankerække, saa meget mere som Artiklen ikke blev citeret.

Nu maa det ærede Medlem ikke tro, at jeg anfører dette for at sige ham noget ubehageligt eller være uvenlig, aldeles ikke, men det ærede Medlem optræder selv Gang paa Gang over for andre Medlemmer med, hvad kan man sige, manglende Selvkritik og arbejder sig efterhaanden i den Selvglæde, som præger ham, op til, at han bebyrder os andre med lange Taler, som i Realiteten ikke gavner Sagen og i mange Tilfælde heller ikke indeholder Realitetsbehandling fra hans Side vedrørende det Spørgsmaal, vi drøfter, heller ikke i det Tilfælde, der her er Tale om.

Den højtærede Landbrugsminister gav Udtryk for, at Retsstatspartiet og Det kommunistiske Parti altid gik imod fornuftige Forslag. (Landbrugsministeren [Bording]: Jeg sagde: sædvanligvis). Sædvanligvis. Nu skal man ikke skyld dem for mere, end der tilkommer dem, de har saamænd nok at bære endda, for noget før den højtærede Minister kom paa Talerstolen, havde de to Partier givet Tilslutning til et Forslag, som ogsaa den højtærede Ministers egne Partifæller stemte for.

Vedrørende Prisen paa Rug anførte den højtærede Minister, at der trods den lave Pris paa Rug er større Beskyttelse for Rugdyrkerne forholdsvis end for Hvededyrkerne i Kraft af den høje Pris, der gives for Hvede. Tager man det rent talmæssigt i Forhold til de udenlandske Priser for den paagældende Kornsort, har den højtærede Minister Ret. Men hvordan lægger man Beskyttelsen over for Industrien? Man giver forskellige Sats for at give de forskellige Industrigræne Lejlighed til at komme paa lige Fod med hinanden. Det, det kommer an paa, naar Lovgivningsmagten griber ind